

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Kfv.I. 35.233/2024/8.

A tanács tagjai: Dr. Hajnal Péter a tanács elnöke;

Dr. Heinemann Csilla előadó bíró;

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit bíró;

Dr. Figula Ildikó bíró;

Dr. Tóth Kincső bíró

A felperes: Felperes1

(Cím2.)

A felperes képviselője: Vámosi-Nagy Ernst & Young Ügyvédi Iroda (ügyintéző: név

név/1 ügyvéd) (Cím4.)

Az alperes: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

cím5

Az alperes képviselője: név1 kamarai jogtanácsos

A per tárgya: adóhatósági határozat bírósági felülvizsgálata

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes 52. sorszám alatt

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Veszprémi Törvényszék
101.K.700.197/2022/51-II. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Veszprémi Törvényszék 101. K. 700.197/2022/51-II. számú ítéletét a perköltségre vonatkozó részében megváltoztatja, az elsőfokú eljárásban fizetendő perköltség összegét 15.212.300 (tizenötmillió-kétszáztizenkétezer-háromszáz) forintban állapítja meg, egyebekben az elsőfokú ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt a felperesnek 8.712.455 (nyolcmillió-hétszáztizenkétezer-négyszázötvenöt) forint felülvizsgálati perköltséget.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperest a cég1 (továbbiakban: Anyavállalat) 2012. június 11-én alapította azzal a céllal, hogy egy magyarországi finanszírozási társaság jöjjön létre, mely előmozdítja a csoporton belüli cash pooling tevékenységek, deviza fedezeti ügyletek és működő tőke finanszírozást. Az Anyavállalat a tulajdonosa a Hollandiában bejegyzett cég2-nek is (továbbiakban: B.V.), melyben lévő 100%-os tulajdonrészét 2012. augusztus 21. napján a cég3 (továbbiakban: cég3/1) társaságra ruházta át. Ugyanezen a napon került sor az Anyavállalat részéről a felperesben lévő 100%-os tulajdonrész cég3/1-ra történő átruházására is. A cég3/1 2012. augusztus 21-én tőkeemelést hajtott végre a felperesnél, a jegyzett tőkét 400 EUR pénzbeli hozzájárulással, a tőketartalékot 232.895.585 EUR értékben a B.V. összes kibocsátott részvényének átadásával, mint apporttal növelte. Az apportként átvett részesedést a felperes eladta a Németországban bejegyzett cég4 (továbbiakban: cég4/1) részére egy

fizetési ígervény (Note) ellenében. A 232.895.585 EUR megfizetését 2017. augusztus 20. -a napjáig vállalta, az addig eltelt időszakra negyedévenként 7,4%-os kamatlábbal számított kamat fizetési kötelezettség terhelte a vevőt. A felperes ezen a napon fióktelepet nyitott Svájcban, ahova a cég4/1 fizetési ígervényét (Note)allokálta azzal a céllal, hogy a Note alapján a kamatokat a fióktelep szedje be, így a Note befolyt kamatát a svájci telephelynek betudható eredményként ott adóztatta.

[2] A cég4/1 2012. augusztus 21-én eladta a holland cég (B.V.) részvényeit magyarországi leányvállalatának a cég5-nek, (továbbiakban: cég5/1) amely szintén fizetési ígervénnyel egyenlítette ki a vételárat.

[3] A fenti tranzakciót megelőzően a felperes 2012. július 24. napján feltételes adómegállapítási kérelmet nyújtott be a Nemzetgazdasági Minisztériumhoz. A minisztérium az adó feltételes megállapítása iránt benyújtott kérelemre meghozott NGM/15236/7/2013. számú határozatában a felperes adókötelezettségét, illetve annak hiányát négy pontban határozta meg.

[4] A Nemzetgazdasági Minisztérium a határozat indokolásában részletesen bemutatta a társaságot és a tervezett jövőbeli tranzakciókat. Ennek keretén belül határozatában részletezte a felperes számára a magyar adókövetkezményekkel járó lépéseket: a cég3/1, a B.V.-ben meglévő részesedést a felperes tőkéjébe helyezi, közvetlenül a fenti lépést követően a felperes eladja a B.V.-ben szerzett részesedését a cég4/1 részére egy fizetési ígervényért. A Note egy egyszerű kölcsön, amelynek tőkeösszege megegyezik a B.V. piaci értékével. A tervezett ügylet részeként a felperes a fióktelephezallokálja a Note-ot.

[5] A fióktelep adatait is tartalmazta a határozat, mely szerint a Note után fizetendő kamat beszédese, a követeléssel összefüggő részletes nyilvántartás vezetése, az annak alapjául szolgáló kölcsönszerződés adminisztrálása, a finanszírozási dokumentumok feltételei módosításának tárgyalása, mindennemű beszédési tevékenység elvégzése és helyi adminisztratív feladatok ellátása lesz a feladata. Ennek érdekében a fióktelep bérelni fog és/vagy kialakít egy irodát és rendelkezni fog a követeléssel összefüggő tevékenység végzéséhez szükséges munkavállalókkal. A fióktelep vezető – aki megfelelő pénzügyi tapasztalattal és ismeretekkel rendelkezik – fogja képviselni a fióktelepet, tárgyalási és aláírási jogosultsága lesz és ő fogja meghozni a követeléssel kapcsolatos döntéseket. A fióktelep vezető felelőssége lesz, hogy a fióktelep számviteli nyilvántartásai szabályosak legyenek, valamint a szükséges svájci adóbevallások elkészüljenek és aláírva időben benyújtásra kerüljenek. Szükség esetén további munkavállalókat fognak alkalmazni, illetve a fióktelep vezető külső tanácsadót is igénybe vehet. Kimondta azt is, hogy annak érdekében, hogy a felperes magyarországi központja el tudja látni saját tevékenységét, a fióktelep a Note-ból származó jövedelmet visszaallokálja mindaddig, amíg a központhoz visszaallokált jövedelem eléri a Note tőkeösszegének mintegy 5%-át. A felperes részére visszaallokált összegeket a központ kezdetben a név2 csoporthoz tartozó vállalatok részére történő kölcsönnyújtásra fogja használni. A visszaallokált összegből származó jövedelem után Magyarországon a felperes társasági adót fog fizetni. A központ jövőben további

tevékenységeket végezhet, ideértve a név² csoporthoz tartozó vállalatok részére történő szolgáltatásnyújtást. Részletezte, hogy a központ felelőssége a fenti átszervezés következtében hogyan változik, illetőleg, hogy a fióktelep és a központ tevékenységének megkülönböztethetősége érdekében a fióktelep elkülönített számviteli nyilvántartással rendelkezik.

[6] A Nemzeti Adó- és Vámhivatal elsőfokú hatósága bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett a felperesnél 2012. július 10. és 2014. június 30. közötti időszakra vonatkozóan valamennyi adóra és költségvetési támogatásra kiterjedően. Az elsőfokú hatóság határozatában a felperes terhére társasági adónemben 1.522.491.000 Ft adókülönbötet állapított meg, melyből 1.480.000.844 Ft adóhiánynak minősült. A feltárt adóhiány után adóbírságot szabtak ki és késedelmi pótlékot számítottak fel.

[7] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes a 2016. május 23. napján kelt 2061197605 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. A Székesfehérvári Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 2018. október 5. napján kihirdetett 2.K.27.207/2016/45. számú ítéletével a kiadmányozás miatti semmisségre figyelemmel az alperes döntését hatályon kívül helyezte és az alperest a fellebbezés ismételt elbírálására utasította. Az alperes az új eljárásban 2018. november 30. napján kelt 2234410553 számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

[8] A felperes keresete folytán eljáró Veszprémi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.083/2019/33. számú közbenső ítéletével megállapította, hogy az NGM 15236/7/2013. iktatószámú határozatot nem kell alkalmazni.

[9] A felperes felülvizsgálati kérelme alapján eljáró Kúria a Kfv.I.35.714/2019/9. számú végzésével a közbenső ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasította. A feltételes adómegállapítás kötőereje kapcsán megállapította, hogy csak az adókötelezettséget érdemben befolyásoló tényállás változás eredményezheti a feltételes adómegállapítás kötőerejének megszűnését, ezért az adóhatóságnak határozatában tételesen be kell mutatnia a feltárt körülmény változásokat és azt is, hogy ezek a változások miként befolyásolják a feltételes adómegállapítási határozatban rögzített adókötelezettséget. Kifejtette, hogy nem tekinthető érdeminek a változás, ha az nem eredményezi a feltételes adómegállapítás során hozott határozat rendelkező részében foglaltak változását, tehát önmagában olyan tényállási elem változás, amely nem áll összefüggésben adóügyi változással, nem eredményezheti a kötőerő feloldását. Világosan meg kell tehát fogalmazni, hogy az adókötelezettség szempontjából mi az a tényállási elem, ami a feltételes adómegállapításhoz képest eltér. Rámutatott a Kúria arra, hogy az adóhatóság ilyen elemzést nem végzett.

[10] Ezt követően a Veszprémi Törvényszék 9.K.700.868/2020/7. számú ítéletével az alperes 2234410553 számú határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően

megsemmisítette és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezte. Ítéletében a Kúria iránymutatása alapján írta elő az új eljárás lefolytatását azzal, hogy az adóhatóságnak be kell mutatnia, hogy az általa feltárt tényállásbeli különbségek adókötelezettség szempontjából olyan releváns körülménynek tekinthetők-e, amelyek a feltételes adómegállapítás kötőerejét feloldják.

[11] A megismételt eljárásban az elsőfokú adóhatóság a 6424141021/2021/NAV számú határozatával a felperes terhére 1.522.000.491, Ft adókülönbözetet állapított meg, melyből 1.480.844.000, Ft adóhiánynak minősült és szankcióként 148.084.000, Ft adóbírságot és 61.643.000, Ft késedelmi pótlékot szabott ki.

[12] Az alperes a 6453437498/2021/NAV számú határozatával az elsőfokú határozatot helyben hagyta. Megállapítását az Art. 1. §, 2. §, az Sztv. 15. § (3), 16. § (3), 27. § (1) és (3) bekezdése, 83. § (1), (2) bekezdése, 86. § (1), (4) bekezdése és a Tao tv. 3. § (1) bekezdése, 28. § (2) és (4) bekezdésének rendelkezéseire alapozta.

[13] Kifejtette, hogy a konstrukcióban szereplő ügyletek egymást követő láncolatának a kérelemben leírtaknál tágabb köre valósult meg, határozatának 11-12. oldalán szereplő táblázatban rögzített eltérések egyenkénti és összességében történő értékelése alapján a felperes érdemben és lényegében is eltérő tényállást valósított meg a kérelmében szereplő ügylettől.

[14] Érvelése szerint a felperes a jogügyletek csupán egy részét mutatta be a feltételes adómegállapítási kérelmében, az NGM a teljes szerződéses konstrukciót nem ismerte a határozat meghozatalakor. A kérelemben nem került bemutatásra, hogy a holland illetőségű B.V.-ben lévő részesedések egy napon belül 4 különböző – a vállalatcsoporthoz tartozó – társaságon keresztül cserélnek gazdát, akik egymással anya-leányvállalati viszonyban vannak és különböző országokban adóznak és végül 3 nappal később a magyarországi cég5/1-hez kerülnek szintén Note fejében.

[15] A létrejött szerződéses ügyletben 4 napon belül 5 társaság értékesíti, vásárolja, apportálja ugyanazon kapcsolt vállalkozás tulajdonjogát úgy, hogy abban valós gazdasági indoka a szereplők közbeiktatásának nincs, a valós vételi tulajdonlási szándék hiányzik, az ügyleteken a felek hasznót nem realizálnak. A kérelemben meghatározott cél, az adózó finanszírozási tevékenységének beindítására, megvalósítására nem került sor. Az ügylet nem a magyarországi finanszírozási funkció, hanem a svájci finanszírozási funkció elérését célozta, így az adózó kérelmében megjelölt ügyleti cél sem azonos a ténylegesen megvalósult gazdasági eseményekkel. Kifogásolta, hogy az NGM felé benyújtott kérelemben a Note-ot egy egyszerű kölcsönként mutatta be, melynek összege megegyezik a B.V. piaci értékével (250.000.000, USD) az azonban nem került bemutatásra, hogy a Note alapját képező B.V. részesedés értékét a mérleg szerinti vagyonának csaknem 10-szeresére értékelte fel a KPMG, így keletkezett a 25.983.000, EUR vagyoni értékből 232.895.585.000, eurós követelés.

[16] A kérelemben a társaság nem szerepeltette azt, hogy az üzletrész értéke hogyan változott, csak a már megemelt összeget tüntette fel. A felértékelés ténye a jogügylet szempontjából lényeges elemnek tekintendő. Eredményre gyakorolt hatása a felértékelésnek az egy napon belül megvalósult ügyletek miatt együttesen nem volt, azonban a felértékelés eredményeképpen keletkeztek azok a követelések, amelyek a kamatfizetés alapját képezték, amelynek eredményre gyakorolt, illetve társasági adóalapot csökkentő hatását az elsőfokú adóhatóság a felperes elszámolásával szemben vitatta. A kérelem szerint a Note kamatait a cég4/1 a fióktelepnek fogja fizetni a fióktelep bankszámlájára, valójában az első két részletet felperes számlájára utalták. Az első üzlet évben nem valósult meg a svájci fióktelep által Note-ból származó kamatjövedelem visszaallokálása a magyarországi központhoz. A fióktelepnek nem voltak meg a szükséges személyes, tárgyi feltételei sem, érdemi, valós tevékenységet nem fejtett ki a Note-hoz kapcsolódóan. Az ügyletnek azon részei változtatják meg a tényállást és oldják fel az NGM határozat kötőerejét, amelyeket a felperes nem mutatott be kérelmében.

[17] Az alperes megítélése szerint a vállalatcsoporton belüli szerkezetátalakítás célja az volt, hogy a B.V. a cég5/1 leányvállalata legyen, amelyhez sürgősen volt a részvényeket a vállalatcsoport 3 másik tagján keresztül átvezetni. A realizált adóelőny az, hogy a cég4/1 kamatcímén fizeti az összegeket, így a felperes eredménycsökkentő ráfordításként tudja elszámolni az átutalt összegeket, ennyivel csökken az adó alapja, míg a felperes svájci fióktelepe eredményének tudja be a számára átutalt összegeket, és így minimális adófizetési kötelezettsége keletkezik Svájcban. Az alkalmazott konstrukció célja a társasági adó 90%-nak megtakarítása volt. Az elért adókötelezettség ellentétes az adótörvények céljával, mivel a cég4/1 által átutalt összegeket a felperes kapta, az nem a fióktelep tevékenységének eredménye, így az Magyarországon kell, hogy adózzon.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[18] A felperes az alperesi határozat ellen keresetet terjesztett elő, melyben kérte elsődlegesen az alperes határozatának megváltoztatását, és a terhére megállapított adókülönbözést és adóbírság, valamint késedelmi pótlék törlését, másodlagosan az alperes határozatának az elsőfokú határozatra kiterjedő megsemmisítését, szükség szerint új eljárásra kötelezését.

[19] Előadta, hogy az adóhatóság a megismételt eljárásban nem tett eleget a bírósági ítélet iránymutatásában foglaltaknak. Formálisan hivatkozott a bíróság instrukcióira, azonban tartalmában nem változtatott a korábbi megközelítésén, továbbra is a kúriai iránymutatással ellentétes módon értelmezi a feltételes adómegállapítás jogintézményét, és a kötőerő feloldásához szükséges tényállás változásokat. A feltételes adómegállapítás kötőerejét az alperes a rendeltetésellenes joggyakorlás megállapítása és az ügyletsorozat átminősítését követően tudta csak megállapítani. Az alperes nem bizonyította, hogy az NGM határozat érdemi, tényállásbeli változás miatt nem alkalmazható, nem vezette le a felsorolt tényállási

elemekből, hogy azok az adójogi tényállás szempontjából mennyiben jelentenek lényegi, érdemi változást.

[20] Rámutatott arra, hogy a feltételes adómegállapítás iránti kérelme tartalmazta, hogy az ügyletekre rövid időn belül kerül sor, ezért az, hogy a B.V. részesedéseinek eladása egy napon történt, nem tényállásbeli eltérés és annak adókihatása sincs. Az alperes határozatában nem jelent meg a cég5/1-nek történő részesedés átadás adójogi kihatása, az adóhatóság nem fejtette ki, hogy mennyiben befolyásolta az a felperes adójogi helyzetét. Hangsúlyozta, hogy a feltételes adómegállapítás iránti kérelemben rögzített cél megvalósult, a fióktelep és magyarországi központ közötti feladat megosztásra került. A fióktelep beszédte a Note-ra tekintettel a kamatokat és később a vállalatcsoport kölcsönként kihelyezte.

[21] Az a körülmény, hogy az első üzleti évben nem valósult meg a svájci fióktelep által, a Note-ból származó kamatjövedelem visszaallokálása a magyarországi központhoz, valamint, hogy az első két kamat utalás a központi bankszámlára került átutalásra, nem tényállásbeli eltérés. A visszaallokálás idejére nem volt határidő, csak annak mértéke volt meghatározott, másrészt a központ az átutalást tovább utalta a fióktelepnek. Határozottan állította, hogy az NGM határozatban szereplő tevékenységeket a fióktelep ellátta, így a fióktelep tevékenységével kapcsolatos alperesi következtetés téves.

[22] Az ügyletek valós gazdasági célokkal rendelkeztek, az NGM határozatban szereplő adóminősítéshez képest adóelőny nem állapítható meg. Az alperes valójában a feltételes adómegállapítási határozatot kívánja felülbírálni. Vitatta, hogy a kamatként kapott összeg az Sztv. 86. § szerinti visszafizetési kötelezettség nélkül kapott, véglegesen átadott pénzeszköznek minősülne. Ha az alperes átminősítése jogszerű is lenne, a jövedelem továbbra sem Magyarországon lenne adóköteles, mert ebben az esetben a Svájci Államszövetség és Magyarország között létrejött kettős adóztatás elkerüléséről szóló egyezmény alapján Svájcban lenne adóztatható. A felperes indítványozta, hogy a bíróság perben használja fel a közjegyzői nemperes eljárásban kirendelt igazságügyi könyvszakértő szakvéleményét.

[23] Alperes védiratában a határozatban foglaltakat fenntartva a kereset elutasítását indítványozta.

[24] A bíróság a perben elrendelte az igazságügyi könyvszakértő szakvéleményének kiegészítését. A szakértő megállapítása szerint nem történt tényállásbeli eltérés az NGM határozatban foglaltakhoz képest.

[25] Az alperes a szakvélemény ismeretében is fenntartotta határozatában foglaltakat, s kifejtette, hogy a lényeges eltérés az volt, hogy a felperes kérelmében az egész ügyleti konstrukciónak csak egy részét mutatta be, a be nem mutatott hiányzó elemek érdemben lényegesen befolyásolták az egész jogügyletet.

Az elsőfokú bíróság döntése

[26] Az elsőfokú bíróság elsőként azt rögzítette, hogy a felperes kizárólag a kölcsönügylet és a kölcsön kamatának átminősítése kapcsán terjesztett elő keresetet, erre tekintettel a bíróság a perben kizárólag a határozatnak ezen részét vizsgálta. Utalt arra, hogy a Kp. 97. § (4) bekezdése alapján a bíróság határozatának rendelkező része is indokolása a megismételt eljárásban, és a cselekménynek a bíróság határozatával elrendelt megvalósítása során köti az eljáró közigazgatási szervet. Ezzel összefüggésben utalt a Kúria végzésében a feltételes adómegállapítás kapcsán tett elvi megállapításokra. Ezek összegzéseképpen rögzítette, hogy a feltételes adómegállapítás az adóhatóságra csak változatlan tényállás mellett kötelező, a feltételes adómegállapítást érdemben érintő jövőbeli tényállás változás esetén a feltételes adómegállapítás nem alkalmazható. Azt is kiemelte, hogy a Kúria döntésével egyértelműen meghatározta az adóhatóság számára az eljárási kereteket és a vizsgálat sorrendjét. Az adóhatóságnak az volt a feladata, hogy összevesse az NGM határozatban foglalt tényállást, az adóhatóság által feltárt, megvalósult tényállási elemekkel. Ha az adóhatóság eltérést, változást észlel, akkor részletesen be kell mutatnia azt, hogy a tényállás változásnak pontosan milyen érdemi következménye van az adókötelezettségre vonatkozóan.

[27] Az alperes által készített táblázati formát részletesen vizsgálva az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy a táblázat egyetlen egy pontjában sem mutatható ki olyan eltérés, amely megalapozná a feltételes adómegállapítási határozatban foglaltaktól való eltérést.

[28] Részletesen ismertette, hogy a kapott kamat Svájcban történő adóztatásával az NGM egyértelműen tisztában volt, mikor a feltételes adómegállapítási határozat 5. oldal 3. pontja szerint rögzítette „a svájci-magyar egyezmény értelmében a fióktelep jövedelme Magyarországon mentesül az adó alól”. A tőkébe helyezés vonatkozásában az alperes maga is elismerte, hogy annak nincs számszerűsíthető adójogi kihatása, így erre vonatkozóan a perben vizsgálatot a bíróság sem folytatott le. A B.V. üzletrész felértékelése kapcsán egyrészről az NGM határozat rendelkező részének 1. pontjára utalt, másrészről a szakértői véleményre, amely szerint a B.V. üzletrész értékelése a szokásos piaci ár elvének megfelelt, és az adóhatóság maga sem tett megállapítást a transzferárazással kapcsolatban, mivel a tranzakciók ugyanazon a napon, azaz 2012. augusztus 21-én történtek azonos összegben, ezért nem keletkezett adóköteles eredmény. Iratellenesnek tekintette azt az alperesi állítást, hogy a felperes az NGM elől elhallgatta volna B.V. üzletrész értékét, illetőleg az egyazon napon történő tranzakciókra sem utalt volna. Megállapítható, hogy az NGM erről tudott, ezzel kapcsolatban kifogása nem merült fel, így a B.V. üzletrész felértékelésére vonatkozóan az alperes nem tudott olyan tényállásváltozást bemutatni, amely a kötőerő feloldását eredményezhette volna.

[29] A Note-ból származó jövedelem visszaallokálása kapcsán rámutatott arra, hogy az időbeli megkötést a határozat nem tartalmazott és az, hogy az első két üzleti évben az nem valósult meg, ez önmagában nem valósított meg tényállás változást. Rögzítette, hogy az

alperes megállapítása iratellenes, mert a szakértő által megvizsgált könyvelési adatok szerint a második üzleti évben történt visszaallokálás 2014. június 30. időpontig 404.124.000, EUR összegben.

[30] A B.V. üzletrészek átruházásával összefüggésben változás amiatt jelentkezett, mert az alperes az ügyletek átminősítésével rendeltetésellenes joggyakorlást állapított meg. Nem vitatta, hogy a kúriai végzés lehetővé tette a B.V. részesedések átruházásának alperesi vizsgálatát, de kizárólag abból a szempontból, hogy üzletrész átadásnak milyen adójogi kihatása volt. Ehhez képest azonban az alperes nem a megvalósult B.V. üzletrész átadásokat értékelte, hanem az ügyleteket átminősítette és valós gazdasági tartalom hiánya miatt rendeltetésellenes joggyakorlásnak minősítette. Ezzel a bíróság nézete szerint az alperes túlterjeszkedett a feltételes adómegállapítás kötőereje során vizsgálható kereteken.

[31] A fióktelep az NGM határozatban felsorolt feladatait ellátta, az, hogy munkavállalókkal nem rendelkezett, nem tekinthető olyan lényeges és adójogi kihatással járó eltérésnek, amely lehetővé tette volna a feltételes adómegállapítástól való eltérést.

[32] Összegző értékelése szerint az alperes nem teljesítette a bíróság iránymutatását, eltért a Kúria által meghatározott sorrendtől. Figyelmen kívül hagyta, hogy a Kúria iránymutatása szerint, csak az oldja fel az NGM határozat kötőerejét, ha az NGM határozathoz képest konkrét tényállási elemváltozás következett be, és annak van adójogi kihatása. Csak ebben az esetben lehetett volna további vizsgálatot folytatni és emiatt a rendeltetésellenes joggyakorlást megállapítani. Mindezekre figyelemmel az NGM határozat kötőereje fennállt, az alperes attól nem térhetett el. Ezért az új eljárásra előírta, hogy az NGM határozat kötőerejének fennállását tényként kell kezelni, attól az adóhatóság nem térhet el, és ezzel kapcsolatosan a felperes terhére nem állapíthat meg többlet társasági adófizetési kötelezettséget.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[33] A jogerős ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete sérti a Pp. 279. § (1), 341. § (1), 346. § (4-5) bekezdését, a Kp. 84. § (2) bekezdésében, 92. § (1) bekezdésének a) pontjában, a régi Art. 132. § (3) bekezdésében, az Art. 1, 2. §-ban, illetve az Sztv. 15. § (3), 16. § (3) bekezdéseiben, valamint a vizsgált időszakban hatályos 86. §-ban, a Tao tv. 3. § (1) bekezdésében, 28. § (2), (4) bekezdéseiben foglaltakat.

[34] Állította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete nem alkalmas az érdemi felülvizsgálatra, mert egyrészt nem tartalmazza az alapul szolgáló jogszabályok megjelölését, azoknak az ügyre vonatkozó értelmezését, másrészt a bizonyítékok, tények rögzítése és értékelése olyan mértékben hiányos és téves alapokon nyugvó, amely önmagában a döntés

megalapozatlanságát eredményezi. Előadta, hogy a jogerős ítélet az irányadó jogszabályok téves értelmezésén, a feltárt tényállás súlyosan hiányos értékelésén, illetve a bizonyítékokból levont, kirívóan okszerűtlen következtetéseken alapul.

[35] Utalt a Kúria korábbi végzésében foglaltakra, amelynek előírása értelmében a kérelemben nem szereplő, részesedés átadások vizsgálatát is el kellett végezni és meg kellett állapítani, hogy az miként befolyásolja a feltételes adómegállapítási határozatban rögzített adókötelezettséget. Álláspontja szerint jelen ügyben a feltételes adómegállapítás iránti kérelemben és a feltételes adómegállapítási határozatban foglaltaktól eltérő gazdasági cél a gazdasági ügyletek teljes láncolatának feltárásával állapítható meg, amely láncolat egyes gazdasági eseményei a feltételes adómegállapítás iránti kérelemben nem szerepeltek, így azok a határozatot hozó előtt sem voltak ismertek.

[36] Hangsúlyozta, hogy az alperes jogszabályban rögzített tényállástisztázási kötelezettségéből fakadóan az adóhatóság általában véve is vizsgálni köteles a feltételes adómegállapítás tárgyában hozott határozatban foglalt és a ténylegesen megvalósult ügyleteket. E vizsgálatnak két kimenetele lehet. Tényállás változás hiányában, vagy adójogi változást nem eredményező tényállásváltozás esetén a feltételes adómegállapítás tárgyában hozott határozat az adókötelezettség megállapítása során köti az adóhatóságot. Adójogi változással összefüggő tényállásváltozás esetén a feltételes adómegállapítás az adóhatóságra nem kötelező. Hangsúlyozta, hogy az adókötelezettség szempontjából releváns eltérés minősülhet a kötőerőt feloldó lényeges eltérésnek.

[37] Téves az az elsőfokú bírósági álláspont, hogy a Kúria meghatározott valamiféle sorrendet, melytől nem lehetett eltérni. A tényállásbeli különbségek és a kérelemben nem szereplő részesedés átadások mind olyan körülmények, melyek megalapozhatják a feltételes adómegállapítás kötőerejének feloldását. Megítélése szerint a Kúria végzésből nem következik az, hogy a megelőző társaságok közötti ügyleteket, vagy a B.V. üzletrész átruházását, mint a vállalatcsoport átalakítás részeként ezzel összefüggő ügyleteket az alperes ne vizsgálhatná, különösen, ha azok a feltételes adómegállapítás iránti kérelemben foglalt ügyletek szerves részét képezik. A feltételes adómegállapítási kérelemben foglalt ügyletek ezen megelőző ügyletek nélkül nem valósulhattak volna meg, de a feltételes adómegállapítás tárgyában határozatot hozó a teljes szerződéses konstrukciót, annak valódi gazdasági célját nem ismerte.

[38] Kifogásolta, hogy az ügyletek háttér összefüggéseit, a létrehozott konstrukciót, annak eszenciáját az elsőfokú bíróság egyáltalán nem vizsgálta, egyedüli kritériuma az volt, hogy valamely körülmény szerepel-e a felperes feltételes adómegállapítási kérelmében, avagy nem. A Törvényszék csupán egy formai szempontú, mechanikus kontrollt folytatott le, jóllehet, a Kúria ennél jóval tágabb mozgásteret hagyott mind az adóhatóságnak, mind az elsőfokú bíróságnak. Az ítéletében az elsőfokú bíróság „a Kúria által meghatározott sorrendet” kért számon az alperesen, holott ezt a koncepciót saját maga alkotta, téves alapokon.

[39] Hiányolta, hogy az alperes érdemi észrevételeit ezen önkényesen kialakított értelmezés mentén elutasította, és nem vonta azt érdemi vizsgálat körébe. Nézete szerint a részesedés átadás körében értékelnie kellett volna például, hogy az ügyletek előtt tízszeresére növelték az üzletrészek értékét, vagy hogy a svájci fióktelep egyáltalán nem rendelkezett alkalmazottal. A fióktelepnek betudható jövedelem magyarországi társasági adómentesülése kapcsán a Törvényszék kizárólag az NGM határozatban foglaltakat, valamint a felperes pénzügyi kimutatásait, nyilvántartásait, főkönyvi kivonatait vizsgálta. Az alperes a munkavállalók hiányának jelentőségét az NGM határozat megállapításaival cáfolta. A bíróság érvelését indokolás nélkül vetette el.

[40] Az alperes álláspontja szerint a kettős adóztatást kizáró rendelet alapján a ténylegesen kifejtett tevékenység határozza meg azt, hogy egy jövedelem mely államban adóköteles, ennek hiányában a számviteli elszámolás irreleváns, azonban az alperes ezen értékelését sem vizsgálta a bíróság. A B.V. üzletrész felértékelése kapcsán ugyan a bíróság rögzítette az alperes álláspontját, de nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a felértékelésről nem tájékoztatták az NGM-t. A felértékelés ténye a jogügylet szempontjából lényeges elemnek tekinthető.

[41] A visszaallokálás kapcsán az alperesi határozat nem a két éven túli megvalósulásának a tényét és a könyvelési adatokat vitatta, hanem tényyszerűen azt rögzítette, hogy a kérelem szerint a Note kamatait a K.G. a fióktelepnek fogja megfizetni a fióktelep bankszámlájára, valójában azonban az első két évben adózó számlájára utalták. Ennek következménye pedig az, hogy a kérelemben foglaltakkal ellentétben a fióktelepnek betudható tevékenység nem volt, másrészt a felperes sem a feltételes adómegállapítás iránti kérelemben foglaltak szerint látta el az abban ismertetett feladatait. A felperes téves utalásra vonatkozó hivatkozásait az elsőfokú bíróság elfogadta azzal, hogy annak rendezése később megtörtént. A fentiek alapján megállapítható, hogy indokolatlan, szűkítő értelmezéssel a Törvényszék a feltárt tényállást súlyosan hiányosan értékelte és kirívóan okszerűtlen következtetésre jutott.

[42] Az alperes vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség mértékét is, mégpedig azért, mert az elsőfokú bíróság a megállapított összegre általános forgalmi adót számított fel. Hangsúlyozta, hogy a kialakult gyakorlat és az irányadó jogszabályi előírások szerint sem lehet a perköltségeknek általános forgalmi adó vonzata. Másrésztől perköltség mértékét eltúlzottnak találta, és erre figyelemmel a Pp. 81. § (2) bekezdése alapján annak mértékét mérlegeléssel kérte megállapítani.

[43] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban való fenntartását kérte. Álláspontja szerint az alperes felülvizsgálati kérelmében iratellenesen, valamint a Kp. 96. §-ban foglalt anyagi jogerő hatással és a Kp. 97. § (4) bekezdésében foglalt előírásokkal szembe helyezkedve állítja, hogy a bíróság a megelőző eljárásban hozott döntésében és a Kúriai végzésben ne írt volna elő egy szempontrendszert és nem alakított ki egy sorrendiséget. Megítélése szerint az ítélet helyességét nem lehet a rendeltetésellenes joggyakorlásra vonatkozó szabályokra hivatkozva kétségbe vonni. Ezt támasztja alá ugyanis a Kúria korábbi végzése, amely az NGM határozat kötőerejének vizsgálatát írta elő. Vitatta azt

is, hogy a bíróság ítélete ne tartalmazott volna jogszabályi hivatkozást, tényállást és indokolást. Álláspontja szerint a bíróság az alperes által tényállásbeli eltérésnek azonosított minden elemre kiterjedően reagált, álláspontját alátámasztotta a megfelelő bizonyítékokkal, ítélete megfelel a Kp. 84. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 346. § (2) bekezdésének.

[44] Rámutatott arra is, hogy a bíróság igazságügyi szakértőt rendelt ki, a perben lehetővé tette, hogy az alperes is kérdéseket fogalmazzon meg, a kiegészített szakvélemény az iratanyag részévé vált, és a kiegészített szakvélemény felhasználását maga az alperes sem kifogásolta a per során.

Ezzel összefüggésben hangsúlyozta, hogy az alperes sem határozatában, sem a per során nem kifogásolta a DCF módszer helyességét, az értékelés szükségességével, módjával és módszerével kapcsolatban szakmai- és tartalmi kifogást nem emelt. Nem tett olyan megállapítást sem, miszerint a B.V. részesedésének értéke ne felelne meg a szokásos piaci ár elvének a transzferár szempontjából. Az alperes továbbá a 2024. május 24-i tárgyaláson elismerte, hogy az értékelésnek önmagában nem volt hatása, álláspontja szerint ezt is a rendeltetésellenes joggyakorlás körében szükséges értékelni. Hangsúlyozta, hogy a feltételes adómegállapítás iránti kérelemben is szerepelt, hogy a B.V. részesedés piaci értéken fog gazdát cserélni, márpedig a piaci értékelést el kellett végezni, így tényállásbeli eltérés e téren nem volt azonosítható. Az NGM tudott a B.V. üzletrész piaci értékéről, ami az értékelési módszer eredménye, amely értékelési módszert a szakvélemény is megerősített. Változatlanul hangsúlyozta, hogy az alperes alapvetően és elsődlegesen az ügyletek, valamint az NGM határozatban nem szereplő részesedések átruházását vizsgálta, s ezzel kapcsolatban a rendeltetésellenes joggyakorlásra alapozta határozatát. Az alperes a feltételes adómegállapítási határozattal és abban szereplő célokkal nem ért egyet, de ezt egy adóellenőrzésben nem vitathatja, mert ezzel a feltételes adómegállapítás jogintézményét vonná kétségbe.

A Kúria döntése és jogi indokai

[45] Az alperes felülvizsgálati kérelme alaptalan.

[46] A Kúria a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 108. § (1) bekezdésének, továbbá a Kp. 120. § (5) bekezdésének megfelelően a jogerős ítéletet a felülvizsgálati kérelmek és a felülvizsgálati ellenkérelmek keretei között, a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján vizsgálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást kellő mértékben tisztázta, a releváns tényekből a rendelkezésre álló bizonyítékok helyes értékelésével, azokból okszerű következtetést levonva hozta meg a jogerős ítéletet, az ügy érdemére kiható jogszabálysértés nem áll fenn. Az alperes felülvizsgálati kérelmében kifejtett érveivel összefüggésben a Kúria a következőket emeli ki.

[47] A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a megismételt közigazgatási eljárás eredményeként hozott határozat kapcsán a bíróság csak azt vizsgálhatja, hogy az megfelel-e az új eljárásra kötelező ítéletben foglaltaknak, annak meghozatalára az új eljárásra adott iránymutatásnak megfelelően került-e sor (Kfv.II.37.424/2021/7.). Az új eljárásra kötelező bírósági ítélet tehát köti a közigazgatási hatóságot, de az annak nyomán hozott új határozatot felülvizsgáló bíróságot is. A megismételt eljárásban hozott határozat felülvizsgálata iránti perben nem lehet teljes körűen újra kezdeni a bírósági felülvizsgálatot (BH.2013.288.), a megismételt eljárás eredményeként hozott határozat kapcsán a bíróság csak azt vizsgálhatja, hogy az megfelel-e vagy sem az ezt elrendelő ítéletben foglalt iránymutatásnak (KGD.2014.138.). Így az alperes határozatának jogszerűsége sem vizsgálható önállóan, csak a Kúria Kfv. I. 35.714/2019/9. számú végzésével és Veszprémi Törvényszék 9.K.700.868/2020/7. számú ítéletével összefüggésben.

[48] A korábbi eljárásban már tisztázásra került a feltételes adómegállapítás jogi természete, az, hogy abban foglaltaktól való eltérést milyen körülmények változása teszi lehetővé. Emiatt az elsőfokú bíróságnak az új eljárás során már nem kellett a feltételes adómegállapításra vonatkozó előírásokat ismételten értelmezni, azokat felhívni, mert az alkalmazandó jogi norma mindenki számára ismert volt. Ekként nem állapítható meg jogszabálysértés az elsőfokú bíróság részéről, mikor nem említi, hivatkozza a feltételes adómegállapításra vonatkozó jogi előírásokat, tételesen nem utal azokra.

[49] A Kúria kiemeli, hogy a felülvizsgálati kérelem azon érvei, amelyek a tényállás tisztázatlanságára, vagy az elsőfokú ítélet iratellenességére utalnak, a bizonyítékok értékelése körébe vonható hivatkozásnak minősülnek. A Kúria több eseti döntésében is kimondta, hogy a felülvizsgálati eljárásban – annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt – nincs helye sem bizonyításfelvételnek, sem bizonyítékok felülmérlegelésének. (Kfv.VI.37.562/2018/12.)

A következőkes kúriai gyakorlat szerint csak a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és iratellenes értékelése esetén van helye felülmérlegelésnek, a Kúria azonban a megelőző eljárás és a vizsgált közigazgatási per iratai áttanulmányozása eredményeként megállapította, hogy ilyen iratellenesség nem állapítható meg és kirívóan okszerűtlen bizonyíték értékelésére sem került sor.

[50] A Kúria összegző véleménye szerint a feltételes adómegállapítás a felperes kérelmében bemutatott tényállásra adott adójogi jogértelmezés, jogalkalmazás. A feltételes adómegállapítási eljárásban a felperes által előterjesztett kérelemben bemutatott ügyletek tekintetében a hatóság közigazgatási döntés keretében meghatározza a felperes által teljesítendő adókötelezettségeket. A feltételes adómegállapítási kérelem az ügylet eredményeként kapott Note Fióktelephez történő allokációjának elismerésére és az után fizetendő kamat Svájcban történő adózásának elismerésére irányult. Amennyiben a kérelemben bemutatott tényállási elemektől a felperes nem tér el és a feltételes adómegállapítási határozatban meghatározott kötelezettségeit maradéktalanul teljesíti, úgy érvényesül annak kötőereje, vagyis az ügylet adójogi minősítése nem változhat.

[51] Emiatt állított fel a Kúria az alperesi szóhasználatból élve egy „vizsgálódási sorrendet”, amit helyesen ismert fel az elsőfokú bíróság. A Kúria bár valóban nem tartotta kizártnak a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményeinek vizsgálatát, de ezt csak akkor tartotta vizsgálhatónak, ha az alperes előbb bizonyítja az adójogilag releváns tényállásbeli eltérést a kérelemhez és feltételes adómegállapítási határozathoz képest. Az elsőfokú bíróság az adóhatósági határozat táblázati formában bemutatott eltéréseit egyenként megvizsgálta, és valamennyi tekintetében megadta válaszáat, hogy az miért nem eredményezte a kötőerő feloldását. Nem ért egyet a Kúria azzal az alperesi érveléssel, hogy ezt az elemzést az elsőfokú bíróság formálisan, mechanikusan folytatta volna le. Az elsőfokú bíróság az ítéletének 9. oldalától a 14. oldalig részletesen elemezte az alperes által kifogásolt tételeket és adta meg válaszáat arra, hogy miért nem látja megvalósulni a tényállás eltérést. Mindaddig amíg tényállásbeli különbségek nem kimutathatók, addig az elsőfokú bíróságnak nem kellett a rendeltetésellenes joggyakorlásra vonatkozó elemzést elvégeznie.

[52] Az alperes a végbement jogügylet első és végső lépése ismertetésének elmaradását, részvénycserék egy napon belüli többszöri cseréjét azonosította úgy mint, ami releváns tényállásbeli különbséget okozott a feltételes adómegállapítási kérelemben és határozatban foglaltakhoz képest. Ugyanakkor az NGM határozat 7. oldalának 2. pontjában rögzíti, hogy a „bemutatott ügyletek esetében a felek arra törekcszenek, hogy azokat rövid időben belül lehetőség szerint egy nap alatt szokásos piaci áron valósítsák meg.” Az NGM tehát tisztában volt azzal, hogy egy napon belül többszöri részvénycserék történnek a csoporton belül, amelynek szokásos piaci áron történő átruházását sem ekkor az NGM, sem pedig az adóellenőrzési eljárásban az alperes nem kérdőjelezte meg. Sőt kifejezetten kitért az NGM határozat arra, hogy ha nem ugyanabban az adóévben kerülne sor az eladásra és vételre, akkor válna szükségessé a részesedés ártértékelése és befolyásolná a felperes adózás előtti eredményét. A név2 név2/1 Kft-nek történő részesedés átadás ismertetésének elmaradása pedig semmilyen befolyással nem bírt a Note, kamat adózási pozíciójára, ezzel kapcsolatban az adóhatóság sem állított mást. Helyesen ismerte fel az elsőfokú bíróság, hogy a tényállás azonosság fennállt, az alperes által ismertetett többszöri részesedés átruházás folyamata miatt a kötőerő nem oldódott fel.

[53] Nem találta megalapozottnak a Kúria a gazdasági cél megvalósulásának hiányát állító alperesi érvelést sem. A Note bizonyos mértékű visszaallokációját az NGM határozat előírta, viszont ehhez időbeli korlátot nem társított, annak második adóévben történő megvalósulása pedig a szakértő által megvizsgált számviteli dokumentumokkal igazolt. Az NGM határozat 3. oldalának utolsó bekezdésétől a 4. oldal 2. bekezdéséig sorolta fel a Fióktelep feladatait, amik alapvetően a Note után járó kamat beszedeccsel és annak adminisztrálásával kapcsolatos feladatait takarta. Az NGM határozat nem rögzítette a foglalkoztatandó alkalmazottak számát, csupán azt, hogy a Fióktelep rendelkezni fog a tevékenységek elvégzéséhez szükséges munkavállalókkal, de foglalkoztatási kötelezettséget nem írt elő. Nyilvánvalóan az adott társaság tudja megítélni, hogy a feladatainak elvégzéséhez hány alkalmazottat kell foglalkoztatnia, így konkrét előírás hiányában tényállásbeli eltérés nem jelentkezett. Az alkalmazottak hiányából levezetett azon alperesi megállapítás is téves, hogy a Fióktelep tevékenységet nem végzett, mert a számviteli elszámolások igazolják a kamat beszedeccet, a követelccsel összefüggő nyilvántartás vezetését, lényegében a Fióktelep működését. Kamatbevételeből származó jövedelemből a Fióktelep újabb kölcsönöket helyezett ki kapcsolt vállalkozási részére. Mindezek igazolást nyertek a könyvszakértői vélemény által, mivel a

szakértő a rendelkezésre álló és az alperes által kétségbe nem vont könyvviteli nyilvántartások alapján rögzítette a tevékenységek megvalósulását.

[54] A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság valamennyi az NGM határozatban rögzített tényállási elemet kellő mélységben megvizsgált és összehasonlította a valóságban végbement eseményekkel és helytállóan állapította meg, hogy egyetlen elem esetében sem fedezhető fel eltérés, ekként a kötőerő feloldása nem lehetséges. Ismételten hangsúlyozza a Kúria, hogy a feltételes adómegállapításban szereplő adókötelezettségekre vagy annak hiányára vonatkozó megállapításokat az adóhatóságnak is el kell fogadnia egy esetleges későbbi ellenőrzés során, kivéve, ha időközben a feltételes adómegállapítás alapjául szolgáló tényállás megváltozott. Az adóhatóság nem mérlegelheti azonban, hogy az NGM értelmezése az adott adójogi tényállásra helytálló-e, azt változatlan tényállás mellett el kell fogadnia.

[55] Részben alapos az alperesnek a perköltség megállapítására vonatkozó álláspontja. Helytállóan utalt arra, hogy a perköltségnek áfa vonzata nem lehet. A bíróság azon Pp. -ben meghatározott kötelezettsége, hogy a már felmerült költségek pontos összegéről és az azt viselő személyről dönt, nem az Áfa tv. hatálya alá tartozó gazdasági tevékenység, ahogyan a bíróság ítélete alapján (termékértékesítés és szolgáltatásnyújtás hiányában) a perköltség egyik fél részéről a másik félnek való megfizetése sem. Abból következően pedig, hogy a perköltségviselés nem az Áfa tv. szerint adóztatható tényállás, a perköltségnek nincsen áfa vonzata. A per során egyes, a perköltségbe tartozó tételek (pl.: áfa alany szakértő számlája) tartalmazhatnak áfa-t, azonban ez a perköltségviselést nem teszi áfa kötelessé, az Áfa tv. hatálya alá tartozó ügylet hiányában. Mindezekre tekintettel a Kúria az általános forgalmi adóval növelten számított elsőfokú perköltség összegét megváltoztatta és az általános forgalmi adó nélkül számított összegű perköltség megfizetésére kötelezte az alperest. A perköltség további mérséklésére nem látott lehetőséget, mert úgy ítélte meg, hogy a felperesi perköltségigény arányban állt a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, és maga az alperes sem hivatkozott arra, hogy az eltűlt volna.

[56] A Kúria a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján eljárva, kizárólag a perköltség összege tekintetében az elsőfokú ítéletet megváltoztatta, míg egyebekben hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[57] *A feltételes adómegállapítás kötőereje változatlan tényállás mellett alkalmazható. A változatlan tényállás elsősorban a kérelemben előadott tényekre, körülményekre, másodsorban a feltételes adómegállapításban adójogi értelemben relevánssá minősített tényekre vonatkozik.*

Záró rész

[58] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson bírálta el, mivel az alperes felülvizsgálati kérelmében tárgyalás tartását kérte.

[59] A felülvizsgálati eljárásban felmerült, és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 50. § (1) bekezdése szerinti mértékű, és tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték az alperes Itv. 50. § (1) bekezdés c) pontján alapuló személyes illetékmentessége folytán az Állam terhe.

[60] A Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 83. § (1) bekezdése alapján az alperes köteles a felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltsége megfizetésére, melynek összegét a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján a csatolt költségjegyzékben megjelölt általános forgalmi adót nem tartalmazó munkadíj figyelembevételével állapított meg.

[61] A Kúria határozatával szembeni további felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2025. március 6.

Dr. Hajnal Péter s.k.

a tanács elnöke

Dr. Heinemann Csilla s.k.

előadó bíró

Dr. Figula Ildikó s.k.

bíró

Dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit s.k.

bíró

Dr. Tóth Kincső s.k.

bíró